

»σου ἐξησκημένη.» — «Ἐν μεγάλαις κρίσεσιν
»στιγμαῖς εἶνε ἀναγκαῖον ὅπως ἰσχυροὶ ἄνδρες ἀ-
»ναλαμβάνωσιν ἐπιχειρήσιν τινα ὡς ἴδιον ἑαυτῶν
»ἀγῶνα.» — «Ἡ ἰσχύς τῆς μοναρχίας ἐγκρατεῖται
»εἰς τὴν ταυτότητα τῶν συμφερόντων τοῦ μονάρ-
»χου καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους.»

Εὐτυχεῖς οἱ μεγάλοι λαοὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὀ-
ποιῶν γεννῶνται ἄνδρες ὡς ὁ Ῥάγκε, μεγαλυνο-
μενοι μὲν ὑπὸ αὐτῶν, ἀλλ' οὐχ ἦπτον αὐτοὶ με-
γαλύοντες ἐκείνους. Ὅποια τιμὴ διὰ τὴν πα-
τρίδα, ὅταν ἄνδρες τοιοῦτοι λέγωσι περὶ αὐτῆς.
»Εὐεργεσία τῆς τύχης εἶνε ὅταν τις ἔχη πατρίδα
»ἠτις παιδεύει αὐτὸν δι' εὐγενῶν ἠθῶν, τρέφει
»διὰ μεγάλων ἀναμνήσεων καὶ συγχρόνως πα-
»ρέχει εἰς τὸν βίον αὐτοῦ σύμμετρον θεάτρον ἐνερ-
»γείας. Ὑπὸ συγγενῶν στοιχείων περικυκλούμενος
»αὐξάνει. Ἄνευ πολλῆς ζητήσεως, στερήσεως καὶ
»ἀμφιταλαντεύσεως περιβάλλουσιν αὐτὸν αἱ φυ-
»σικώταται σχέσεις· ἔχει στερεὸν ἔδαφος ὑπὸ τοὺς
»πόδας αὐτοῦ.» Ἄλλ' ἄνδρες τοιοῦτοι δὲν ἀνή-
κουσι μόνον εἰς τὴν φύσασαν ἀνήκουσιν ἐν μέρει
εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην ἢ ἐδιδάξαν καὶ ἔτερ-
ψαν, ἢ ἐθέριμαν καὶ φρονηματίζουσι. Τοιοῦτοι
ἄνδρες εἶνε ἄξιοι νὰ τυγχάνωσι παγκοσμίου εὐλο-
γίας, καθότι ἀνήκουσιν εἰς τὰς διεθνεῖς ἐκείνας
φύσεις, περὶ ὧν αὐτὸς ὁ Ῥάγκε εἶπεν, ὅτι εἶνε
ἀναγκαῖαι νὰ ὑπάρχωσιν ὅπως μεταφυτεύωσι
τὸν πολιτισμὸν ἀπὸ τῆς μὲν τῶν χωρῶν εἰς τὴν
δέ.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΦΟΡΟΙ

Ἡ θεωρία, ὅτι τὰ ὑπάρχοντα τῶν ὑπηκόων ἀ-
νήκον εἰς τοὺς ἄρχοντας κατισχύουσα ἀπανταχοῦ
τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν μεσαίωνα, οὐ μόνον πα-
ρεῖχε δικαιολογικὴν βάσιν εἰς ἐπαχθεστάτην φο-
ρολογίαν, ἀλλὰ καὶ ἐγένετο πολλὰκις ἀφορμὴ ἐπι-
βολῆς φόρων ἀλλοκότων καὶ γελοιωδестаίων. Ἐ-
πειδὴ ὁ ἄρχων ἐδικαιοῦτο νὰ λαμβάνῃ μερίδα
πάντων τῶν κτημάτων τῶν ὑπηκόων, μερίδα ἦν
αὐτὸς οὗτος ἀθαιρέτως ὠριζεν, ὅπου ἦτο ἀδύνα-
τος ἢ εἰσπραξῆς φόρου, ἀπαιτεῖτο νὰ ἀναγνωρισθῇ
τουλάχιστον τὸ κυριαρχικὸν τοῦ φορολογουμένου
δικαίωμα. Καὶ τούτου ἕνεκα ἐνομοθετήθησαν ὑπο-
χρεώσεις καὶ καθήκοντα τῶν φορολογουμένων, ἅ-
τινα διὰ τὸ παράδοξον καὶ τερατώδες αὐτῶν κα-
ταντῶσιν νῦν ἀπίστευτα.

Οὕτω κατὰ τινα διάταξιν τοῦ βασιλέως τῆς
Γαλλίας Λουδοβίκου, τοῦ προσονομαζομένου ἀ-
γίου, οἱ φέροντες πύθνηκον εἰσερχόμενοι εἰς τὴν
πρωτεύουσάν, ἀντὶ δημοτικῆς φόρου, ὃν ἠδυνά-
τουσαν νὰ ἀποτίσωσιν ὑπεχρεοῦντο νὰ διασχεδά-
ζωσι τοὺς τελῶνας διὰ χοροῦ τοῦ πύθνηκου. Οἱ Ἰ-
ουδαῖοι δὲ ἠναγκάζοντο ἀντὶ ἄλλου δικαίωματος

διοδῶν ἐν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς νὰ θέτωσιν ἐπὶ
κεφαλῆς τὰ ὑποδήματά των καὶ νὰ λέγωσιν ἐν
Πάτερ ἡμῶν εἰς τὴν ἐπιχωρίαν διάλεκτον. Πολ-
λαχοῦ τῆς Γαλλίας οἱ λίξιοι ἢ δουλοπάρκοι τῶν
τιμαριωτῶν ὑπεχρεοῦντο ὠρισμένην ἡμέραν τοῦ
ἔτους νὰ μορφάζωσιν, ἐστραμμένον ἔχοντες τὸ
πρόσωπον πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ αὐθέντου καὶ νὰ
πλαταγίζωσι τὰ ὕδατα τῆς τάφρου, ὅπως ἐκρο-
βῶσι τοὺς βατράχους καὶ καταπαύωσι τὰ κοά-
σματά των. Ἐν Βονωνίᾳ οἱ χωρικοὶ εἶχον καθή-
κον ἅπασι τοῦ ἔτους νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν ἡγού-
μενον μονῆς τινας τῶν Βενεδικτίνων τὴν κνίσσαν
βραστοῦ καπνίου. Ἐν φ' ὁ ἡγούμενος ἐκάθητο
παρὰ τὴν τράπεζαν, προσήρχετο ἕκαστος τῶν
χωρικῶν ἔχων βραστὸν καπνίου ἐν τρυβλίῳ, ἐ-
σκεπασμένῳ δι' ἐτέρου τρυβλίου, ἀπεκάλυπτε πρὸ
τοῦ αὐθέντου τὸ τρυβλίον, καὶ καταλείπων εἰς
αὐτὸν τὸν ἀτμόν, ἔφευγεν ἀποκομίζων τὸ καπῶ-
νιον.

Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι φόροι, οἱ σκοπὸν ἔχοντες μόνον
τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑποταγῆς τῶν ὑπηκόων, διὰ
συμβολικῶν πράξεων, ταπεινωτικῶν μὲν καὶ ἐξευ-
τελιστικῶν ἄλλως δὲ ἀλυσιτελῶν εἰς τοὺς ἄρχον-
τας καὶ ἀζημίῳ εἰς τοὺς φορολογουμένους, οὐδὲ
κατ' ἐλάχιστον συνετέλουν εἰς ἀνακούφισιν αὐτῶν
ἀπὸ τῶν ἄλλων ποικιλωτάτων καὶ δυσφορήτων
φορολογικῶν βαρῶν. Ἡ φορολογία κατὰ τὸν με-
σαίωνα ἦτο ἐν γένει ἀνίστος, ἀδικος καὶ ἐπαχθε-
στάτη. Δημοτικὸν τι ἄσμα τοῦ δεκάτου τρίτου
αἰῶνος εὐγλώττως ἐκτραγῶδε τὰ δεινὰ τῶν ὑπη-
κόων: «Οἱ ἡγεμόνες, λέγει, ἀρπάξουσιν διὰ τῆς
«βίας ἀγροὺς καὶ βράχους, ὕδατα καὶ δάση,
«ζῶα ἄγρια καὶ ἡμερα. Θὰ μᾶς ἤρπαζον εὐχα-
«ρίστως καὶ τὸν ἀέρα, τὸν ἀέρα τὸ κοινὸν κτήμα.
«Ἐπιθυμία των εἶναι νὰ μᾶς ἀφαιρέσωσι καὶ
«αὐτὴν τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἀνεμον.»

Ὅτι ὁμως δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐπινοήσωσιν
οἱ ἄξιοι καὶ βάρβαροι ἡγεμόνες τῆς Δύσεως, ἐ-
πραγματοποίησαν οἱ πολυμήχανοι αυτοκράτορες
τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐπέθηκε φόρον
πρόσθετον τὸ ἀερικόν, ὃν κατέβαλλον οἱ δυστυ-
χεῖς ὑπηκοὶ ἐξωνούμενοι τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνα-
πνεῖν ἀέρα.⁴⁾

**Π.

ΠΘΕΝ Η ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐκ τινοῦ μελέτης τοῦ καθηγητοῦ G. Cora,
δημοσιευθεῖσης ἐν τῷ τεύχει τοῦ μηνὸς Δεκεμ-
βρίου 1885 τοῦ Δελτίου τῆς Ἰταλικῆς γεωγρα-
φικῆς ἐταιρίας ἀρῶμεθα τὰς ἐπομένους πληροφο-
ρίας περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀμερικῆς.

⁴⁾ Τοιοῦτον θεωροῦσι τὸν φόρον τοῦ ἀερικοῦ πολλοὶ τῶν
ἐρμηνευτῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου καὶ ὁ Κοραῆς. Ἐκ τῶν
λόγων ὁμως τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου ἐξάγεται, ὅτι ἄλλην
ἔχει ἔνοιαν ἢ λέξις, δηλοῦσα πρόσθετον φόρον, ἀέρα ὡς
λέγει νῦν ὁ λαὸς ἐπὶ ἀναλόγων περιστάσεων.

Κοινῶς πιστεύεται ὅτι ἡ ἡπειρος αὕτη ὠνομάσθη Ἀμερικὴ ἀπὸ τοῦ Ἀμερικού Βεσπούτσι, τοῦ ἐν ἔτος μετὰ τὸν Χριστόφορον Κολόμβου πλεύσαντος εἰς αὐτήν. Πρῶτος ἐποίησατο χρῆσιν τοῦ ὀνόματος τούτου, δηλώσας καὶ τὴν ἐκ τοῦ Ἀμερικού Βεσπούτσι παραγωγὴν, ὁ Γερμανὸς γεωγράφος Μαρτίνος Waldseemüller, ἡ ὡς αὐτὸς ἐξελλήνιζε τὸ ὄνομα τοῦ Ὑλακόμυλος, ἐν γεωγραφικῷ ἐγχειριδίῳ, ἐκδοθέντι κατὰ τὸ ἔτος 1507 ἐν Saint Dié τῶν Βοσγίων. Μετ' ὀλίγα ἔτη, τῷ 1520, διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος δηλοῦται ἡ νέα ἡπειρος ἐν πίνακι τῆς γῆς τοῦ διασήμου κοσμογράφου Πέτρου Ἀπιανού, ἐν ἐτέρῳ πίνακι, περιεχομένῳ ἐν ἐκδόσει τοῦ Ἑλληνοσ γεωγράφου Πτολεμαίου τῷ 1522 ὑπὸ Γέμμα Φρισίου, καὶ τῷ 1524 ἐν πίνακι τοῦ Ἰω. Σαϊνερ. Ὑπὸ τὸ καινοφανὲς ὄνομα σημειοῦνται ἐν τοῖς πίναξιν ἐκείνοις λατινιστὶ ταῦτα: «Ἡ γῆ αὕτη μετὰ τῶν παρακειμένων νήσων ἀνεκαλύφθη ὑπὸ Κολόμβου τοῦ Γενουησίου, κελεύσματι τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλίας.»

Ἡ τοιαύτη σημείωσις ἐλέγχει τὴν ἀνακρίθειαν τῆς γνώμης, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Βεσπούτσι, τοῦ ἀνακαλύψαντος δῆθεν αὐτήν. Τούτου δ' ἕνεκα νεώτατοι γεωγράφοι ἐζήτησαν ἀλλαγὴν τὴν ἐξήγησιν τῆς ὀνομασίας τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Ἀμερικανὸς γεωλόγος Ἰούλιος Μαρκοῦ ἐν πραγματεία «περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀμερικῆς» δημοσιεύσεισιν ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι *Μηριαία Ἀτλαντικῶ*, ἀποδεικνύει πρῶτον, ὅτι ὁ Βεσπούτσι δὲν ὠνομάζετο Ἀμερικός, ἀλλ' Ἀλβερίκος· προστίθησιν δ' ὅτι ἄτοπος ἡ εἰκασία περὶ ὀνομασίας χωρᾶς ἐκ τοῦ βαπτιστικοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνακαλύψαντος· αἱ χῶραι ὠνομάζοντο ἀπὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῶν ἀνακαλυψάντων, ὡς Τασμανία, Μαγγελάνειος πορθμὸς κλπ. διὰ τοῦτο πολλαὶ χῶραι ὠνομάζονται Κολομβία, οὐδεμία δὲ Χριστοφορία ἢ Χριστοφόρα· μόνον ἀπὸ τῶν βαπτιστικῶν ὀνομάτων ἡγεμόνων προῆλθον τοπικὰ ὀνόματα, οἷα τὰ Καρολίνα, Γεωργία, Λουισιάνη. Φρονεῖ δ' ὁ Μαρκοῦ ὅτι ἡ λέξις Ἀμερικὴ εἶναι ἐγγῶριος, εἰλημμένη ἐκ τοῦ ὀνόματος ὀρέων τῆς Νικαράγουης, καλουμένων Ἀμερικῆ ἐν ταῖς διαλέκτοις τῶν ἰθαγενῶν τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς πολλαὶ τοπικαὶ ὀνομασίαι καταλήγουσιν εἰς *ικ*, ὅπερ σημαίνει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μέγα, ὑψηλόν, ἐξέχον. Πολλὰ δὲ γεωγραφικὰ ὀνόματα ἐν Ἀμερικῇ ἐλήφθησαν ἀναλλοίωτα ἐκ τῆς γλώσσης τῶν ἰθαγενῶν. Εἰ καὶ ἐν τῇ «σπανιωτάτῃ ἐπιστολῇ» αὐτοῦ ὁ Κολόμβος οὐδαμῶς μνημονεύει τοῦ Ἀμερικού, ἴσως ὁμως ἐγνώριζεν αὐτὸ καὶ ἤκουσε πολλακίς τὸ ὄνομα τοῦ ὅτε κατέπλευσεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς (εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν Μοσκιτών) κατὰ τὸν τέταρτον πλοῦν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ τὰ ὄρη Ἀμερικῆ εἶναι χρυσοφόρα,

ὁ χρυσὸς δὲ ἦν τὸ κυριώτατον θέμα τῆς συνομιλίας τῶν ἐπηλύδων Εὐρωπαίων μετὰ τῶν ἰθαγενῶν, δὲν θὰ φανῆ βεβαίως παράτολμος ἡ εἰκασία, ὅτι οὗτοι συχνάκις ἀνέφερον τὸ ὄνομα τῶν ὀρέων ἐκείνων· καὶ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο κατέστη πάγκοιον ἐν τοῖς παραλίσις τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐμφαίνον τὸ μέρος ἐνθα εὕρισκοντο τὰ πλουσιώτατα τῶν χρυσορυχείων τοῦ Νέου Κόσμου· καὶ οὕτω πως ἐφθασε καὶ μέχρι τῶν ἀκοῶν τοῦ ἀσήμου Γερμανοῦ γεωγράφου, ὅστις ἀγνοῶν ὅτι εἶναι λέξεις τῶν ἰθαγενῶν Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς ἔπαθε τὸ πάθημα τοῦ Αἰσωπείου πιθήκου, τοῦ ὑπολαβόντος τὸν Πειραιῶ ὡς ἄνθρωπον καὶ ὠνόμασεν ὁ Ὑλακόμυλος Ἀμερικὴν τὸν Νέον Κόσμον, ὃν ἐγίνωσκεν ἐκ μόνων τῶν περιηγήσεων τοῦ Ἀλβερίκου Βεσπούτσι, τῶν δημοσιευθεισῶν λατινιστὶ τῷ 1505 καὶ γερμανιστὶ τῷ 1506.

Ἡ πιθανωτάτη αὕτη εἰκασία ἀπαλλάσσει τὸν Βεσπούτσι τῆς κατηγορίας, ὅτι ἐσφετερίσθη δόξαν ἄλλοτριαν, ἀποδοὺς αὐτῷ τὴν τιμὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Νέου Κόσμου· οὐδαμῶς δὲ μειοῖ τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν Κολόμβου τιμὴν τῆς ἀνακαλύψεως ἡ ὀνομασία τῆς ἡπείρου ἀπὸ τοῦ ἐπισημοτάτου ὄρους αὐτῆς, ὅπερ ὑφούμενον ἐν τῷ κέντρῳ φαίνεται δεσπόζον τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῶν Ἀντιλλῶν, ἀπέραντον ἔχον ἔκτασιν, ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ Πυρὸς μέχρι τοῦ ποταμοῦ Μακκενζίου.

Ἐτερος δ' Ἀμερικανὸς ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ γεωγραφικῆς ἐταιρίας ἐπεχείρησε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ὀνομασία τῆς Ἀμερικῆς ἐλήφθη ἐκ τῆς Περουβιακῆς γλώσσης. Ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρίαν τῶν ἱερῶν βιβλίων τῶν Περουβίων, διατείνεται οὕτως ὅτι Ἀμέρικα ἢ Ἀμέρικα ἦν τὸ ἐθνικὸν ὄνομα τοῦ Περουβιακοῦ κράτους, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ δυτικῷ ἡμισφαιρίῳ κρατῶν· καὶ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν ἐξ ἀρχῆς εἰς τοὺς ἐπελθόντας Ἰσπανοὺς, οἵτινες παραλαβόντες αὐτὸ τὸ διέδωσαν ἐν Εὐρώπῃ.

**Π.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΟΥ ἈΡΕΩΣ

Πολὺς γίνεται ἐσχάτως λόγος περὶ τοῦ δυνατοῦ ἀνταποκρίσεως μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου Ἀρεως.

Λέγουσιν ὅτι ὁ Ἰταλὸς Γεμινιάνης, ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀστρονομίαν ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, παρατηρῶν ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν τὸν Ἄρην διὰ τηλεσκοπίου μήκους 18 μέτρων, μεγεθύνοντας 6 500 φορές τὰ ἀντικείμενα, δεικνύοντος δηλαδὴ τὴν διάμετρον τοῦ Ἀρεως 100κις περίπου μεγαλειτέραν ἢ ὅπως εἶναι ἡ τῆς σελήνης διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ θεωρουμένης, διέ-